

Stockhausen som über-krukke og geni

Generelt er der ikke megen blødsådenhed eller medfølelse over Sven Erik Werners erindringer. Kun når det gælder beundring for hårdtarbejdende genier som fx en af modernismens tunge drenge, Karlheinz Stockhausen. I 1987 lykkes det Sven Erik Werner at få ham til Odense Musikonservatorium for at indstudere og opføre værket INORI med hans eget lille ensemble og konservatoriets symfoniorkester.

Beskrivelsen af prøveforløbet op til opførelsen af INORI er virkelig morsom. Stockhausen beskrives som absolut über-krukke, sindsygt ambitiøs og udstyret med et overmenneskeligt ambitionsniveau, utrættelig i sin perfektionisme og nedgørende til det perverse – alene med det formål, at få lortet til at lykkes. Og det gør det! Er Stockhausen for meget eller er dansk mentalitet for lille?

Lutoslawski – både hjerne og hjerte

I det hele taget lurer ét spørgsmål i den tid han beskriver: Hvordan gør man mest rigtigt op med en forældet musiktradition? Ifølge Sven Erik Werner kan man enten vælge at gribe til 50'er-modernismens naturvidenskabeligt inspirerede tabelrækker og massetætheder (Stockhausen, Boulez, Xenakis m.fl.). Eller vælge 60'er-avantgardens opgør med selve begrebet "musik" ved at indføre tilfældighed som kompositionsprincip (Cage m.fl.).

Sven Erik Werner vælger en tredje vej – Lutoslawski og hans kontrollerede tilfældighed, hvor den horisontale melodilinje flyder delvist frit inden for vertikalt fastsatte tonehøjder eller akkordmasser. En mere publikumsvenlig musik, hvor der er plads til både hjerne og hjerte, som Werner kalder det og forklarer:

"I klingende live blev det [Lutoslawskis musik] en øjenåbner for de af os, der for mere end 40 år siden skulle til at begynde og hverken havde hjerne til Darmstadt eller hjerte til at give alt til de fattige for at følge Sct. John Cage. En tredje vej, med andre ord, lyttet frem af en mand med det sjældne tredje øre. En mulig bro til fornyelse af det umulige, men nødvendige samliv mellem hjerne og hjerte. Tilfældighedens nødvendighed." (s. 161)

Ærligt

Sven Erik Werner bevæger sig ind og ud af musiklivets brændpunkter hele sit liv igennem - pendlende mellem at være udøvende musiker, komponist, musikformidler i DR, at virke musikpolitisk på uddannelsesområdet som konservatorierektor og at være musikdebatter. Alltid lidenskabeligt engageret i musikken.

Sammen med hans noget tumultariske opvækst og ditto privatliv giver erindringsbogen indtryk af en mand, som følger sit hjerte og engagerer sig – på godt og ondt – og det gør bogen troværdig, til tider provokerende, men først og fremmest ærlig.

Sven Erik Werner: Langsomt, men usikkert. Notater om skrøbelighed.

Illustrationer: John Olsen

Udgivet på Ejlilj Holms Forlag, 2013

351 sider

0 Comments

Sort by

Add a comment...

Facebook Comments Plugin